

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 9Co/505/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112233721  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4112233721.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej- Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 20. marca 2015 č. k. 7C/24/2013-129 a o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 27. januára 2015 č. k. 7C/24/2013-83 takto

### rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a nepriznal odporcovi náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005, § 44 ods. 7 a 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 09. 2005, § 44 ods. 9 a 9 Exekučného poriadku v znení účinnom od 30. 11. 2006 a § 238 ods. 1, § 240 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v predmetných návrhoch navrhovateľ poukazoval na § 44 ods. 7 (platný od 01. 09. 2005) a § 44 ods. 8 (platný od 01. 12. 2006) s tým, že v exekučnom konaní je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu. Exekučný súd však nerozhodol v zákonom stanovenom čase, pričom neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpila až po veľmi dlhej dobe. Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uznesením č. k. 7C/24/2013-25 zo dňa 20. 09. 2013 súd prvého stupňa spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 7C/24/2013, 7C/29/2013, 7C/34/2013, 7C/39/2013, 7C/46/2013, 7C/48/2013 a 7C/49/2013 s tým, že ďalej sa konanie bude viesť pod sp. zn. 7C/24/2013. Mal za to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu

(napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Ďalej uviedol, že navrhovateľ sa v konaní domáhal náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu nesprávneho úradného postupu, nakoľko k zmene exekútora nedošlo v zákonnej 30-dňovej lehote. S poukazom na vyššie uvedené, súd prvého stupňa v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prietahom v konaní, nakoľko všeobecný súd v tomto konaní nie je oprávnený konštatovať, či došlo k prietahom, pričom žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prietahy v konaní, sa nevedlo. Súd prvého stupňa zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatňoval podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., keď podľa neho príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prietahov v konaní. Mal za to, že z jednotlivých exekučných konaní vyplýva, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora súd nerozhodol v 30-dňovej lehote, ako to ustanovuje § 44 Exekučného poriadku, avšak vždy v krátkom čase po podaní návrhu vyzval súdneho exekútora, aby sa k návrhu na zmenu vyjadril a zároveň, ak si uplatňuje trovy exekúcie, tieto aj vyčíslil a zaslal súdu exekučný spis na posúdenie vyčíslených trov. Súd teda musel vyčakať na exekučný spis a až následne mohol posudzovať samotný návrh oprávneného na zmenu exekútora a ako aj vyčíslené trovy pôvodného exekútora, o ktorých tiež vždy rozhodoval. Konštatoval, že je preto logické, že súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o predmetných návrhoch na zmenu exekútora tak, aby aj v tejto lehote rozhodol o trovách exekúcie pôvodného exekútora a súčasne postúpil exekučný spis novému exekútorovi. Vzhľadom na povahu tohto rozhodnutia, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, ako aj obrovské množstvo exekučných spisov na danom súde, nemožno nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote považovať za nesprávny úradný postup. Doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti na zmenu súdneho exekútora až do samotného rozhodnutia exekučného súdu, nemohla nijako negatívne zasiahnuť navrhovateľa, nemohla v ňom vyvolať neistotu, nemohla ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie, nemohlo viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenom čase nastane stav predpokladaný zákonom a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky. Podľa názoru súdu prvého stupňa v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Účastníkom exekučného konania nerozhodnutím v zákonnej lehote nevznikol stav právnej neistoty. Nie každé nedodržanie zákonnej lehoty automaticky predstavuje nesprávny úradný postup. S poukazom na vyššie uvedené súd prvého stupňa dospel k záveru, že nerozhodnutie o návrhu oprávneného v zákonnej lehote s ohľadom na charakter tohto rozhodnutia a množstvo úkonov, ktoré zahŕňa, neznamená, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Keďže v konaní nebolo preukázané, že by konaním, resp. nekonaním súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nemohla byť navrhovateľovi spôsobená ani žiadna škoda. Zdôraznil, že pri vzniku škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik škody. Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale predovšetkým od zistenia, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Keďže, ako je uvedené vyššie, súd prvého stupňa nezistil nesprávny úradný postup daného súdu, nie je tu ani zákonný podklad pre priznanie finančnej satisfakcie vo forme nemajetkovej ujmy. Na základe predchádzajúceho, ako aj doplneného dokazovania dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný, pričom ani po doplnení dokazovania sa žiadnym spôsobom nezmenil skutkový stav zistený už v predchádzajúcom rozhodnutí súdu prvého stupňa a pochybnosti, ktoré vyslovil odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení ohľadom pripojených exekučných spisov vo veciach sp. zn. 7C/24/2013, 7C/29/2013, 7C/48/2013 a 7C/49/2013 boli odstránené správou právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý potvrdil, že exekučné spisy pripojené v hore uvedených súdnych konaniach sú tie, na ktorých vo svojich návrhoch odkazuje navrhovateľ a pochybnosti vznikli len z toho dôvodu, že v týchto exekučných konaniach došlo k zmene súdnych exekútorov a v dôsledku toho aj k zmene spisových značiek, pretože nový súdny exekútor prideliť každému konaniu novú spisovú značku. Dodal, že v čase od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora až po rozhodnutie exekučného súdu, exekúciu vykonáva pôvodný súdny exekútor, a teda nemohlo dôjsť k prietahom v konaní, ktoré všeobecný súd ani nie je oprávnený konštatovať. Exekučný súd, zistiť dôvody na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, rozhodol v čase primeranom skutkovému a právnomu stavu veci a v konaniach začatých pred 01. 09. 2005, navyše, žiadnou lehotou na vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora ani nebol viazaný. Z toho dôvodu konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal jednu z podmienok zodpovednostného právneho

vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., keďže nebolo zistené, že by sa exekučný súd dopustil v predmetných konaniach nesprávneho úradného postupu z dôvodu nedodržania zákonom stanovenej lehoty. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcoví, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne si neuplatnil a taktiež mu žiadne zo spisu nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj vytykal neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nebolo podľa neho možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Okrem toho namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré bolo z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V ďalšej časti svojho odvolania vytykal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Následne sa vyjadril aj k oboznámeniu sa so Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody a k návrhu na prerušenie konania. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa podané nebolo.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie, ktorý je 140 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a skutočnosťou, že poplatok bol vyrubený podľa položky 7a Sadzovníka súdnych poplatkov, ktorý je obsahom prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Zároveň súd prvého stupňa uviedol spôsoby zaplatenia súdneho poplatku a poučil, že ak poplatok v určenej lehote nebude zaplatený, bude ho súd od poplatníka vymáhať.

Aj proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Keďže napadnuté uznesenie neobsahovalo žiadne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, mohol ich len hádať. Poukázal pritom, že podľa položky 7a sadzovníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje

za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podliehalo podanie žaloby na náhradu škody, a teda mal za to, že spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nebol oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku. Preto nemohol byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery boli v súlade s publikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. Okrem toho namietal, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nebola jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľovi preto bola v rozpore s týmto zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu predstavovalo podľa neho zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku, vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy, vylúčené. Navyše dodal, že podľa ustanovenia § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh podaný pred 01. 10. 2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., preto bolo nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednaní na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolania navrhovateľa nie sú dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil, keď súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ podaným návrhom (vedenou na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7C/24/2013) od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 165,96 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra v exekučnej veci sp. zn. 9Er/203/2003.

Navrhovateľ podaným návrhom (vedenou na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7C/29/2013) od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 221,28 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra v exekučnej veci sp. zn. 25Er/210/2003.

Navrhovateľ podaným návrhom (vedenou na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7C/34/2013) od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 331,92 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra v exekučnej veci sp. zn. 17Er/203/2003.

Navrhovateľ podaným návrhom (vedenou na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7C/39/2013) od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 221,28 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra v exekučnej veci sp. zn. 18Er/126/2007.

Navrhovateľ podaným návrhom (vedenou na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7C/46/2013) od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 331,92 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v

nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra v exekučnej veci sp. zn. 17Er/160/2004.

Navrhovateľ podaným návrhom (vedenou na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7C/48/2013) od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 387,24 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra v exekučnej veci sp. zn. 15Er/22/2007.

Navrhovateľ podaným návrhom (vedenou na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7C/49/2013) od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 663,84 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra v exekučnej veci sp. zn. 17Er/7/2005.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení do 30. 11. 2006, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 240 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis neustanovujú inak.

Podľa § 240 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenie § 44 ods. 7 sa použije aj na konania začaté pred 1. decembrom 2006, v ktorých súd ešte neudelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie. V konaniach začatých pred 1. decembrom 2006, v ktorých už súd udelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie, ale neurčil výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov, súd určí túto výšku na žiadosť exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení do 31. 05. 2010, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom upravujúcim zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je zodpovednosť objektívna bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zák. č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné - kumulatívne spojenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu - nesprávneho úradného postupu nie je už potom dôvodné skúmať existenciu vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak ich preukáže, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže.

Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že exekúcia vo veci vedenej pod sp. zn. 9Er/203/2003 začala dňa 14. 05. 2003. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 27. 05. 2003. Okresný súd Nitra dňa 30. 05. 2003 udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 22. 11. 2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa následne vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vyčíslenie trov exekúcie. Súdny exekútor dňa 08. 02. 2011 reagoval na výzvu súdu. Následne súd prvého stupňa uznesením zo dňa 23. 02. 2011 č. k. 9Er/203/2003-12 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora.

Exekúcia vo veci vedenej pod sp. zn. 25Er/210/2003 začala dňa 14. 05. 2003. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 27. 05. 2003 a dňa 04. 06. 2003 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 22. 11. 2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa následne vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vyčíslenie trov exekúcie. Súdny exekútor dňa 15. 03. 2011 reagoval na výzvu súdu. Následne súd prvého stupňa uznesením zo dňa 11. 04. 2011 č. k. 25Er/210/2003-12 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora.

Exekúcia vo veci vedenej pod sp. zn. 17Er/203/2003 začala dňa 14. 05. 2003. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 27. 05. 2003 a dňa 30. 05. 2003 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 22. 11. 2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa následne vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vyčíslenie trov exekúcie. Súdny exekútor dňa 31. 05. 2011 reagoval na výzvu súdu. Následne súd prvého stupňa uznesením zo dňa 02. 06. 2011 č. k. 17Er/203/2003-13 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora.

Exekúcia vo veci vedenej pod sp. zn. 18Er/126/2007 začala dňa 02. 03. 2007. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 09. 03. 2007 a dňa 26. 03. 2007 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 14. 10. 2009 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa následne vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, vyčíslenie trov exekúcie a pripojenie exekučného spisu. Súdny exekútor dňa 18. 12. 2009 reagoval na výzvu súdu. Následne súd prvého stupňa uznesením zo dňa 16. 02. 2010 č. k. 18Er/126/2007-16 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora.

Exekúcia vo veci vedenej pod sp. zn. 17Er/160/2004 začala dňa 01. 06. 2004. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 07. 06. 2004 a dňa 16. 08. 2004 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 22. 11. 2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa následne vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, vyčíslenie trov exekúcie a pripojenie exekučného spisu. Súdny exekútor dňa 31. 05. 2011 reagoval na výzvu súdu. Následne súd prvého stupňa uznesením zo dňa 08. 06. 2011 č. k. 17Er/160/2004-26 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora.

Exekúcia vo veci vedenej pod sp. zn. 15Er/22/2007 začala dňa 21. 12. 2006. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 19. 01. 2007 a dňa 12. 03. 2007 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 14. 10. 2009 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa následne vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, vyčíslenie trov exekúcie a pripojenie exekučného spisu. Súdny exekútor dňa 18. 12. 2009 reagoval na výzvu súdu a dňa 21. 12. 2009 doručil originál exekučného spisu. Následne súd prvého stupňa uznesením zo dňa 28. 05. 2010 č. k. 15Er/22/2007-17 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora.

Exekúcia vo veci vedenej pod sp. zn. 17Er/7/2005 začala dňa 10. 01. 2005. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 21. 01. 2005 a dňa 26. 05. 2005 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 25. 05. 2009 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa následne vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, vyčíslenie trov exekúcie a pripojenie exekučného spisu. Súdny exekútor dňa 10. 11. 2009 reagoval na výzvu súdu a dňa 04. 02. 2010 doručil originál exekučného spisu. Následne súd prvého stupňa uznesením zo dňa 26. 05. 2010 č. k. 17Er/7/2005-26 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora.

Napriek tomu, že v daných veciach návrhy na zmenu súdneho exekútora boli podané dňa 25. 05. 2009, dňa 14. 10. 2009 a dňa 22. 11. 2010, bolo o návrhoch na zmenu súdneho exekútora potrebné vždy rozhodnúť podľa práva platného v čase začatia exekučného konania v zmysle prechodných ustanovení, teda o návrhoch na zmenu súdneho exekútora vo veciach sp. zn. 9Er/203/2003, sp. zn. 25Er/210/2003, sp. zn. 17Er/203/2003, sp. zn. 17Er/160/2004 a sp. zn. 17Er/7/2005 bolo potrebné rozhodnúť podľa práva platného do 31. 08. 2005, teda podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku účinného do 31. 08. 2005 a o návrhoch na zmenu súdneho exekútora vo veciach sp. zn. 18Er/126/2007 a sp. zn. 15Er/22/2007 bolo potrebné rozhodnúť podľa práva platného do 31. 05. 2010, teda podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2010. S poukazom na znenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005 odvolací súd mal za to, že v čase začatia exekučného konania v Exekučnom poriadku žiadna lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora určená nebola a v zmysle prechodných ustanovení konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, teda nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradného postupu. V konaniach vedených pod sp. zn. 18Er/126/2007 a sp. zn. 15Er/22/2007 bolo o návrhu na zmenu súdneho exekútora potrebné rozhodnúť podľa práva platného do 31. 05. 2010, teda podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2010, ktorý stanovil 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa správne vo svojom rozhodnutí poukázal najmä na skutočnosť, že v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prietahom v konaní, nakoľko všeobecný súd v tomto konaní nie je oprávnený konštatovať, či došlo k prietahom, pričom žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prietahy v konaní, sa nevedlo. Súd prvého stupňa správne zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Správne

zdôraznil, že z jednotlivých exekučných konaní vyplýva, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora súd nerozhodol v 30-dňovej lehote, avšak vždy v krátkom čase po podaní návrhu vyzval súdneho exekútora, aby sa k návrhu na zmenu vyjadril a zároveň, ak si uplatňuje trovy exekúcie tieto aj vyčíslil a zaslal súdu exekučný spis na posúdenie vyčíslených trov. Súd teda musel vyčakať na exekučný spis a až následne mohol posudzovať samotný návrh oprávneného na zmenu exekútora a ako aj vyčíslené trovy pôvodného exekútora, o ktorých tiež vždy rozhodoval. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že súd prvého stupňa po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora vykonával úkony potrebné k rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora a následne o zmene súdneho exekútora aj rozhodol, pričom tieto úkony vykonával v akceptovateľnej lehote, preto odvolací súd dospel k záveru, že takýmto konaním súdu prvého stupňa nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu v danej veci. Navyac, v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode nemôže dôjsť ani z dôvodu, že pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Účastníkom exekučného konania nerozhodnutím v zákonnej lehote nevznikol stav právnej neistoty. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Vychádzajúc z okolností daných prípadov odvolací súd dospel k záveru, že v daných veciach nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, preto odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že návrhy navrhovateľa sú nedôvodné, výškou škody nebolo potrebné sa zaoberať, preto, pokiaľ súd prvého stupňa návrhy navrhovateľa zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom navrhovateľa dodáva, že keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). K aplikácii novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ustanovenie § 9 ods. 2 v správnom znení, preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. Nedošlo teda k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, ako uvádzal navrhovateľ v odvolaní, a teda nebol ani aplikovaný princíp priamej retroaktivity. K trvaní stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora, nemohlo dôjsť rozhodnutím súdu o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora v akceptovateľnej lehote ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Navyac, v konaniach vedených pod sp. zn. 9Er/203/2003, sp. zn. 25Er/210/2003, sp. zn. 17Er/203/2003, sp. zn. 17Er/160/2004 a sp. zn. 17Er/7/2005 žiadna 30-dňová lehota zákonom stanovená nebola, a preto bolo povinnosťou súdu rozhodnúť v primeranej lehote, čo sa aj stalo. Súd prvého stupňa zamietnutie nároku odôvodnil tým, že po vykonaní dokazovania zistil, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik podmienok na priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, keď v konaní nepreukázal ani vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi navrhovateľom tvrdenou škodou a postupom súdu v predmetnej exekučnej veci. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. V konaní nebolo zistené, žeby v exekučných veciach, od ktorých si navrhovateľ svoje nároky uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase. Z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania, teda v znení účinnom od 01. 12. 2013 do 31. 12. 2013 (ďalej len citovaného zákona) súdne poplatky

(ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 citovaného zákona v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 18ca citovaného zákona z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov Zákona o súdnych poplatkoch (ďalej len sadzobník súdnych poplatkov) je súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

Keďže predmetom odvolacieho konania bolo aj uznesenie, ktorým súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 140 eur, odvolací súd sa zaoberal aj preskúmaním tohto uznesenia. Z obsahu spisu vyplýva, že v preskúmanej právnej veci boli predmetom konania spojené konania o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, preto súd prvého stupňa určil výšku súdneho poplatku za odvolanie správne podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov. K námietke navrhovateľa uvedenej v odvolaní, že napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov v Zákone o súdnych poplatkoch vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenapíňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. Preto pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovej časti, ale musí byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky. K tvrdeniu navrhovateľa, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, odvolací súd dodáva, že tento výklad navrhovateľa ignoruje ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, § 5 ods. 1 písm. a), podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Takýto výklad navrhovateľa je účelový, v rozpore so zákonom i zámerom zákonodarcu a viedol by k záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Rozhodnutím súdu prvého stupňa nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku a použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku, ale len k aplikácii ustanovení Zákona o súdnych poplatkoch. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukázal na

rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 39/2007, odvolací súd k tomu dodáva, že z tohto rozsudku vyplýva, že pokiaľ nie je stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý druh konania v sadzobníku, teda, pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon uvedené v sadzobníku, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však už v čase podania odvolania poplatková povinnosť za tento druh konania - žaloba na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bola stanovená. K prechodnému ustanoveniu § 18ca odvolací súd ešte dodáva, že toto ustanovenie stanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012. Keďže v danej veci bolo odvolanie odovzdané na poštovú prepravu dňa 13. 12. 2013, pričom išlo o súdny poplatok za konanie (odvolacie konanie), pričom bolo podané až po 30. 09. 2012, nešlo ani o úkon, ani o konanie začaté do 30. 09. 2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.